

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sponsvs Sangvinvm

Zachmoorter, Michiel

T'Antwerpen, [1641]

Affectie ende verweckinghe van den wille Vierde deel der Meditatie.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35954

wonderlijck mede gezocht heeft/
 dien onwaerdeerlijcken schat der
 werelt / dat groot goet dat hemel
 ende aerde te boben gaet. **M**er wat
 draefheyt is die bedruchte **M**aeder
 van die graf ghescheyden?

Affectie ende verweckinghe van
 den wille

Vierde deel der Meditatie.

Ende ghy mijn ziele / zijdy
 niet beweeght met compas-
 sie ende medelijden tot dese liebe
Maeder Godts / **M**aeder van
 ons allen? **M**aer sulc ghy u
 niet haer ende die andere vrien-
 dekens niet voeghen om te be-
 weenen de doot Christi / om niet
 uwe traenen die wonden te was-
 schen die ghy met uwe sonden ver-
 oorsaecht hebt? **S**uldy oock niet
 die wonden in u herte prenten / elck
 ledkens pijn in u herte overwe-
 ghen / op elck swaerlijck versuch-
 ten? suldy niet in het binnenste
 van u herte een salcken maecten
 van versterbinghe uws selfs / als

van gheestelijcke myrre/ niet an-
 dere deughden als wel-riechende
 specerijen/ ghemenghelt / om daer
 mede Christum te salben? Maer
 aenstet ghy sijne wonden niet soo
 wel aen / dat ghy sult kieser uwe
 wooninghe inde selbe / ghelijck de
 duybe inde gaten vanden steen?
 Suldy niet segghen niet Iermias;
 Jerem. 48. Ick sal die Steden (dat is
 die beroerlijckheyt des volcks)
 laten, ende ick sal gaen wonen in
 cenen steen; Hier ben ick by van
 alle byanden / dat out serpent en
 magh daer niet ghenaken. Hier
 word' ick verheben vander aer-
 den / ende inden wegh des He-
 mels ghestelt. Laet de werelt ten-
 teren / den byandt dreyghen / dat
 lichaem claeghen: ick ben gheson-
 deert op eenen steen / mijnen by-
 dom wil ick soecken inde wonden
 Christi.

Maer / mijn ziele / hoe soude ghy
 als eene duybe inde helen van dese
 wonden blijven / aenghestien dat
 men nu uwen beminden gaet be-
 graben / ende uyt u ooghen wet-
 ren;

ren; hoe sal het u nu moghelijck
wesen nae sijne begravenisse ober
te blijven ende te derben de tegen-
woordigheyt vanden gheene die
u in't leven houdt? Salt u wel
moghelijck wesen te leven sonder
hem? Ach neemt / want 't is sijne
teghenwoordigheyt die my houdt
in't leven / 't is ont hem dat ick
leve / en sonder hem en soude ick
niet connen leven. Daerom o heylighe
vriendekens ons Saligh-
maeckers / die aen sijn doodt lic-
haem desen laetsten dienst noch
wilt bewijzen / siet wat ghy doet:
want inde plaetse van eenen ober-
ledente begraven / soo suldy eenen
lebenden doen sterben. Daerom
soo laet my hem hier / ende doet
dese vrientschap aen sijn bedruck-
te Broeder / ende aen my / die son-
der hem niet wesen en konnen.
Wy sullen hem wel wachten / wy
sullender wel mede betijden. Of
wel / wilt ghy hem immers be-
graven / leght my in't selve graf /
alwaer ick my eens sal versaden
van hem t'om-helsen / sijn won-

278 Den Bloedigen Bruydegom

dekens te kussen / ende die te was-
schen met mijn tranen. Maer ex-
laes ! mijn ghebeden en worden
niet verhoort / men draeght hem
binnen in't graf / doende aen eenen
onbevoelijken steen die gracie
diemen my ontseghet. Sult ghy
dan o graf mijnen be ninder ont-
nemen ? Sult ghy dan o woerden
steen lief van lief gaen schepden ?
O harden steen / die met mijn droef-
weenen niet vermozwt en wordt !
maer wat seggh' ick ? de droefheyt
doet my sussen. Ick lastere dat ick
behoore te prijsen. Ach mocht ick
segghen / O costelijcken steen / die
alle Diamanten ende alderhande
ghesteenten in werde te boven
gaet ! O gheluchighen steen die
nu den meesten schat des wereldts
berberghet ! O weerdighen steen die
nu niet min weerdighedts en
hebt dan de hemelen selve / naede-
mael dat ghy den selven besluyt
die sy berberghen ! O heylige rust-
plaetse daer dit I. chaem ons Hee-
ren mach rusten ! O supper Ciba-
rie daer den costelijcken pant des
hemels

hemels in lichte! Ick benyde u
gheluck/ghy gheniet dat ick moet
derben: want ick mijnen bemin-
den Jesum in my/noch my selven
in Jesu/oft met Jesum en can be-
graven. Maer waerom en kan
dat niet gheschieden/ naedemael
datter gheschreven staet: Colso. 3.
Ghy zijt doodt ende u leven is met
Christo begraven in Godt; Hoe sou-
de dat comen gheschieden? naer
den lichaem?neen. Soo soude dat
dan naer den geest moeten wesen.
Ick moet sterben van alle sonden/
van alle passien / van alle quaede
gheneghentheidt / van alle quade
ghewoonten / ick moet gheestelijck
doodt wesen. Een doodt lichaem
en roert hem niet / en siet niet met
sijn ooghen / en gaet niet met sijn
voeten / en wercht niet met sijn
handen / maer blijft stil ligghende
in eenen doodelijcken slaep. Wilt
ghy met Christe begraven wor-
den/mijn ziele / soo en moeten niet
alleen de ghebze ken in u sterben/
maer ghy moet oock ophouden al-
len die woelende werckelijckheidt
van

van

banu nederste deel: u werckelyck
 verstant en magh niet meer na-
 tuerlijc upt-bloeyē/ uwe memorie
 niet sien/ noch uwen wille niet na-
 tuerlijck willē/ gelijk sy plachten.
 Dese drie crachten moeten slapen/
 moeten rusten soude den gheest be-
 ginnē te leven/ om dat wy door dit
 leven soudē verborghen worden
 met Christo in Godt. In Godt?
 O salige schuytplaetse! O edel ver-
 borghentheydt! Als ick dan sal
 sterben tot alle quaedt / ende stil-
 len alle die woelende werckelijck-
 heydt der crachten mijnde ziele/
 sal dan mijnen gheest en Godt
 begraven zyn/ in Godt rusten/ in
 Godt slaepen? Wat meerder ghe-
 luck soude my comen gheschie-
 den? Soo haest ick daer sal slae-
 pen/ ick en wille niet meer ont-
 wecht wesen; daer begraven zyn-
 de/ ick en wille niet ontgraven
 worden: 'tis in dese rust-plaetse
 dat ick eens wille alle die ver-
 moeytheydt mijnder ziele laeten
 rusten in vrede. In pace in idipsum
 dormiam & requiescam. In vrede/

in dat selve in Godt sal ick slaep
pen ende rusten / als ick die wete
sal ghebonden hebben van alle
mijn inwendighe wercken te be-
graven oft te stillen in idipsum, in
Godt. Hier toe dient al den ar-
beydt om eens ruste te vinden;
tot dese ruste der contemplatie
leiden alle die vermoepende werck-
ken der meditatie. Hier toe noodt
den Bupdegom alle die minnen-
de zielen / ende en wilt niet dat-
men soude wacker maecken die
desen slaep slapen. O salighen
slaep! Ick besweere u dochteren
van Jerusaleem / door die gepten
der helden / en wilt my niet wec-
ken / als ick soo slapen sal / tot dat
ick selve begeere. Cant. 3. Laet my
slapen ende in Godt ontslapen / in
hem leven / in hem rusten / ende
den boosmaeck ghenieten van't
toecomende Vaderlandt / naerde-
mael hy ons daer toe allegader
niet alleen en is noodende / maer
gheen rust en laet tot dat hy daer
toecomen: *Inquietum est cor no-
strum donec requiescat in te.*

Daerom

Daerom en wilt niet op-hou-
den alle mirmende zielen / en geeft
gheen ruste aen u ooghen / tot dat
ghy de selve rust-plaetse ghebon-
den hebt : want alle dinghen son-
der die onvolcomen zijn / ende son-
der desen slaep gebonden te hebben
moeten de zielen ongherust blijven
ende quelen.

Die wilt weten wat de treden be-
dragen in elcken wegh hier vooren
ghestelt, die lese de Voor-reden.

